

Ametnikust ooperilaulja julgeb suurelt unistada

Tapa vald paistab silma selle poolest, et valla juhtimisel osaleb suisa mitu ooperilauljat. Reigo Tamm on volikogu aseesimees, kuid ooperilaulja haridusega on ka valla kultuurispetsialist Indrek Jurtšenko.

ANDRES PULVER
andres.pulver@
virumaateataja.ee

Rahvusmeeskooris ja Estonia teatris laulnud Indrek Jurtšenko tundis nüüdseks juba pea paarkümmend aastat tagasi, et elus on vaja teha kannapööre. Nii hakkas laulja hoopis riigiteadust tudeerima. Tegelikult oli ka plaan Saksamaale lavastamist õppima minna – paberimajandus oli juba korras ja noor mees kooli vastu võetud, kuid selgus, et tuleb siiski kodumaale jääda.

“Kasuisa haigestus ja emal oli seetõttu abi vaja,” selgitas Indrek Jurtšenko. “Jätsin sinilinnu püüdumise tagaplaanile ja jäin Eestisse ning valisin riigiteaduse.”

2006. aastal sai esimene kursus läbitud. “Uskumatult lihtsalt ja tundus, et valik oli õige,” meenutas mees, kes õppimise ajal laulis endiselt täiskoormusega rahvusmeeskooris ning töötas poole kohaga Estonias. Just teatrimajas nägi ta Tapa valla töökooslust.

“Otsisin mingit võimalust poole kohaga tööd teha, et näha, kas minu valik on ikka päris õige, ja Tapa sobis nagu rusikas silmaauku, sest ema elab siit ainult 17 kilomeetri kaugusel,” rääkis Indrek Jurtšenko.

Kaheksa kandidaadi seast valiti ta välja ning on ametis tänase päevani. Ja töö talle meeldib.

Muusikaga on Indrek Jurtšenko olnud seotud kogu oma teadliku elu. Esimesed sooloesinemised jäävad lasteaiapäevadesse. “Viieaastaselt lükkati lavale ja pandi soolot laulma, pisi-ke ansambel ja väike koor olid lasteaias ka.”

Mingil ajal kadus aga suurem esinemiskihk ära, ainult kooris on Jurtšenko kogu aeg laulnud. Praegu on tema kodukooriga Lehtse Kammerkoor. “Aga mõni pisiprojekt on ikka tegelikult kogu aeg olnud, et hoida hammas verel või porgand, mida järada, silme ees.”

Vahepeal tegeles Indrek Jurtšenko palju laste õpetamisega, aga viimastel aastatel on laulmiskihk ka tal endal sees olnud. Näiteks mulu oli tal suur rõõm kahest vägevast ettevõtmisest: Lehtse Kammerkoori ja Solarega esitati G. Puccini “Messa di Gloria” ning kammerkooriga Voces Tallinn

S. Rahmaninovi “Koguõine jumalateenistus”, kus Jurtšenko astus üles solistina.

Voces Tallinna rajaja Risto Joost ja koormeister Mai Simson kutsusid Jurtšenko solisti osa laulma. “Väga hea ning õnnestunud projekt oli ja tore oli laulda,” kiitis ta. Rahmaninovi muusika on tema sõnul suhteliselt lihtsalt lauldav, pigem on raske vaimne kontekst. “Aga kuna ma olen ise aastast 2002 õigeusku, oli ka see minu jaoks suhteliselt lihtne. Probleem oli pigem selles, et tegu on a cappella teosega ja kogu aeg peab laulma, puhkepausideks aega pole.”

“Koguõine jumalateenistus” kanti ette hingedeajal Pärnu Eliisabeti, Tallinna Jaani ja Tartu Jaani kirikus. “Sain päris hästi hakkama ja oli väga põnev väljakutse,” kõneles Jurtšenko.

“Messa di Gloria” on sootuks teisest religioosest maailmast. Indrek Jurtšenko sõnul oli selle suurteose esitamine talle omamoodi *déjà-vu*. Esimest korda laulis ta seda Tartu Poistekoori liikmena üheteistaastaselt. Täiskasvanuna on ta seda teost varem laulnud Estonia ooperikooriga baritonina.

Siinmail taheti “Messa di Gloria” lavale tuua kevadel ja kanda ette ühel kontserdil, kuid koroonas segas kaarte ja ühe kevadise kontserdi asemel oli kolm ülesastumist advendiajal. Nüüd sai Indrek Jurtšenko esineda solistina, kuid mitte enam baritonina, vaid hoopis tenori partiid lauldes.

Paraku jäi aga Rakverre kavandatud kontsert koroonas tõttu taas ära. “Üks töökaaslastest nakatus koroonasse ja mina olin lähikontaktse-

na kodus.” Samal põhjusel jäid ära ka Indrek Jurtšenko soolokontserdid Tapal ja Kadriinas.

Aga tahe esineda oli suur. “Ei saa ju lasta mingil koroonaviirusel endale ära teha.” Nii mängis Jurtšenko ka soolokontsertide plaani ümber ning piirdus ühe esinemisega. “Kui jõulukontserte ei saanud teha, siis tegin sünnipäevakontserdi,” rääkis laulja.

Et Indrek Jurtšenko on sündinud 30. detsembril, mis jääb kahe suure religiooni jõulude vahele, sai tema 46. sünnipäeval Tapa Jakobi kirikus toimunud soolokontserdi pealkirjaks “Kahe jõulu vahel!”

Rohkem kui lauljana on Indrek Jurtšenko tuntud hoopis filmifestivali “Kino maale” korraldajana. 2009. aastal valiti filmimees Priit Pärn Tapa valla aukodanikuks ja seepeale käis kultuurispetsialist Jurtšenko välja mõtte Priit Pärnale pühendatud festival korraldada. Majanduskriis tungis aga peale ja mõte jäi soiku. Kui valdade rahakotid taas kosuma hakkasid, võttis Jurtšenko uuesti Priit Pärnaga ühendust ja animafilmifestival sai teoks.

“Tahtsin tõestada, et Tapa ei ole pommiauk ja siin saab ka midagi teha. Tuleb lihtsalt tahta ja ära teha,” rääkis Jurtšenko. Priit Pärna animafilmifestivalist kasvas välja festival “Kino maale”, mille korraldusmeeskonna moodustab Indrek Jurtšenko ainuisikuliselt. Ja osaliselt teeb ta seda oma rahakoti peal.

“Palka ei maksa mulle selle eest keegi ja nii mõnegi asja eest olen pidanud ka ise maksma,” meenutas ta. Ja lisas täpsustuseks, et korra on ta siiski festivali korraldamise eest vallalt ka preemiat saanud. “Aga lastele teadmiste jagamine on minu jaoks ülimalt oluline ja sellepärast olen ka oma raha sinna pannud.”

Jurtšenko lootus on, et Tapalt saavad tuule tiibadesse uued tõsised tegijad animafilmimaailmas, kus oleksid väärikad Priit Pärna mantlipärijad.

PÖFF-i peakorraldaja Tiina Lokk olevat kunagi öelnud, et filmifestivali korraldamine pakub talle tegutsemislusti, au ja kuulsust ning raha. “Tegutsemislusti jagub

küllaga, au ja kuulsusega on, nagu on, ja raha, nagu öeldud, tuleb peale maksta,” võttis Indrek Jurtšenko kokku enda kogemused festivalikorraldajana.

See aga ei tähenda, et mees loobumismõtteid mõlgutaks. Kaugel sellest – järgmise “Kino maale” ettevalmistus käib täie rauaga. Kõige rohkem innustab teda tagasisidena saadud tänu, mida tuleb alati väga palju.

Kuigi pole veel teada, mil moel tänavu festivali on võimalik korraldada, ütles Jurtšenko, et mullu saadi väga vajalik kogemus ja sel aastal läheb kõik juba lihtsamalt. “Aega on ja ma usun, et sügiseks oleme nii palju targemad, et oleme suutelised oma asju märksa paremini tegema,” rääkis ta.

Ka avaldas Indrek Jurtšenko lootust, et vaktsiin suudab koroonaviiruse levikule piiri panna. “Aga ära see haigus ei kao, COVID tuli selleks, et jääda, samal moel nagu gripp. Meie kliimavõtmes on see paratamatu.”

“Kino maale” on saanud juba nii tunnust, et selle vastu tuntakse huvi kaugealgi. Praegu käivad läbirääkimised ühe saatkonnaga, kes ise initsiatiivi üles näitas. “Varsti saab ehk asjast lähemalt rääkida,” lubas Jurtšenko.

Festival ise on aga ajanud oma kombitsad nii laiali, et on jõudnud väikesest Tapa linnast kõikidesse Eesti maakondadesse. Rongidest-bussidest rääkimata. Ja seda polegi ühemehefestivali kohta vähe. “Laevadel on ka näidatud, lennukid on veel jäänud,” täpsustas Indrek Jurtšenko.

Festivali programmis on viimasel ajal olnud filme poolesaja kandis. “Minu jaoks ei ole niivõrd oluline see, kui palju filme programmis on, vaid vaatajate arv ja see, kuidas neile pakutu meeldis,” selgitas Jurtšenko. “Sa pead oma publikut väga hästi teadma, et osata neile pakkuda. On ülioluline, et iga festivalieelarvesse raskelt tulnud sent läheks täpselt õigesse kohta.”

Vallaametniku tööd, mis paljuski seisneb paberimäärimises, Indrek Jurtšenko igavaks ei pea. Meie eelmine kohutamine oli mullu sügisel Rabasaares, kus valla kultuurispetsialist turnis kipakal redelil, et valvekaamerat posti külge kinnitada. “Mõnikord satuvad niisugused projektid teele, mis on tõeliselt toredad,” kiitis ta.

Ta on kokku puutunud paljude asjadega, mis esmapilgul tunduvad võimatud. “Tuleb fantaseerida, visata end vette ja hakata ujuma ning olla hästi avatud.”

Kultuurispetsialisti tööülesannete hulka on kuulunud ka välikäimlate koristamine Tapa linna päevadel. “Alati on vaja kusagilt kokku hoida, ja kui sa ei suuda paremat lahendust leida, siis lähe ja teed ise,” põhjendas mees.

Küll on ta aga õppinud, et lõpmatult päris kõike ikka ise teha ei saa, sest pere jaoks peab samuti aega jätkuma. “Ja oma tervisega peab ka arvestama, ei ole enam poisike,” lausus Indrek Jurtšenko.

Ometi jõuab ta meeletult palju. Ja unistab suurelt. “Kui lotoga Eurojackpoti võidan, siis võtan Tapa raudteejaama käsile,” lubas Jurtšenko. Tapalastel jääb üle talle vaid põialt hoida.

Indrek Jurtšenko ja “Messa di Gloria”, teos, mis on talle tuttav juba lapsepõlvest.

Tahtsin tõestada, et Tapa ei ole pommiauk ja siin saab ka midagi teha.

INDREK JURTSŠENKO

INDREK JURTSŠENKO